

5

– ...patvirtinu, esam savo pozicijose. Baigiau.

Loganas pasitrynė užmiegotas akis ir prisimerkęs įsistebeilijo į dvibutį namą, stovintį ramaus akligatvio gale. Visas rajonas atrodė kažkoks apšnerkštas: nepjauta žolė, jau spėjusi subrandinti sėklų, apdaužyta skalbimo mašina, riogsanti greta poros įlenktų konteinerių su ratukais. Tuzino natrio žibintų šviesoje viskas atrodė nespaltvota.

Jis nuspaudė radijo stotelės mygtuką.

– Gerai, paklauskite visi: viduje turėtų būti trys, galbūt keturi baltaodžiai vyrai. Viskas turi vykti staigiai ir švariai, jokių klaidų, nesusižeidžiat patys ir nesužeidžiat kitų. Ir Šagis Vebs-teris greičiausiai įsigijęs naują rotveilerį, tad turėkite omeny. Viskas aišku?

– Antra komanda: supratom.

– Pirma komanda: tvarka.

– Tiesiog neikit pas mane verkdami, jei *pautus* apkramtys koks didžiulis šuo, gerai? – Loganas atitraukė striukės rankovę ir pasižiūrėjo į laikrodį. – Pradedam po aštuonių, septynių, šešių...

– Fuuu... kas čia *nusiperdė*?

– ...trijų, dviejų, vienos. PIRMYN!

Konstebelis Gattris pasimuistė ant sėdynės:

– Nesuprantu, dėl ko man...

– Norėjai, kad kažko imčiau, aš ir ėmiausi.

– Bet...

– Netampyk liūto už ūsų, Alanai. Jei ne tu, dabar jaučiau gulėčiau namie su savo išrinktąja.

Akligatvio gale įsižiebė žibintuvėliai ir ėmė lakstyti po priekinį nenupasakojamo dviaukščio namo sodą. Įvažiavime stovėjo baltas trečiosios serijos BMW.

Mini taranui smogus uPVC į duris, pasigirdo duslus kaukštelėjimas.

– *Sušiktas* daiktas...

Sulojo šuo.

Dar vienas kaukštelėjimas.

Tada dar vienas.

– Kodėl negalime pasinaudoti suknistais sprogmenimis?

Viršuje, miegamajame, užsidegė šviesa.

Dar vienas kaukštelėjimas.

– Atsidaryk, *šūdo* gabale!

Kažkur viduje pasigirdo prislopintas riksmas.

Gattris pasisuko ant sėdynės:

– O žinot, internete mačiau tokį vaizdo įrašą. Velso policija dvylika minučių mėgino išlaužti tokias šiuolaikines lauko uPVC duris. Tos prakeiktos durys tvirtesnės už plieną, jei...

Loganas nuspaudė radijo stotelės mygtuką „Kalbėti“.

– Veržkitės per langą!

– Kas turi laužtuvą?

– Maniau, kad tu paėmei.

– Kaip? Juk aš paėmiau taraną, *vėpla* tu.

Dar viena pauzė.

– Seržante?

Loganas vėl nuspaudė mygtuką:

– Prisiekiu Dievu, Gregai, jei man prireiks ten ateiti pačiam...

– Jis... e... autobusiuko gale.

– Juk *turėtumėt* būti įsibrovimo specialistai! – Loganas atplėšė tarnybinės mašinos dureles ir išsivertė lauk į šiltą naktį.

Nežymėtas operacijų autobusiukas stovėjo prie krašto, po sudužusiu žibintu. Loganas pasileido link jo bėgte. Ant galinių

langų, apneštų purvu, kažkas pirštu buvo užrašęs „Mišėlė čiulpia!!!“.

Prakeiktas autobusiukas nė nebuvo užrakintas.

Atplėšė galines dureles ir uždegė žibintuvėlį. Tuščios dėžės nuo picos, litrinis kolos butelis, pustuštis, su plūduriuojančiomis nuorūkomis, ir specialus laužtuvas, pritaisytas prie autobusiuko sienos elastinių tvirtinimo virvių voratinkliu.

Loganas atkabino elastines virves ir ištraukė įrankį: daugiau nei metro ilgio metalinį strypą su kabliu viename gale ir spygliu bei dalba – kitame, padengtą jau aptrupėjusia žiežirboms atsparia danga. Persimetęs jį per petį, nuskubėjo link namo.

Kituose namuose irgi ėmė žiebtis šviesos, nes pabudę smalsuoliai nenorėjo ko nors praleisti.

Konsteblis Gregas Fergusonas stovėjo nedidelės niekam tikusių juodai kaip nindzės apsirengusių policininkų grupelės priešakyje. Jis vėl trinktelėjo taranu į drebančias plastikines duris. Įraudusiu veidu sruvo prakaitas, dantys sukąsti, akys užmerktos, o mini taranas trankosi į girgždantį uPVC.

– Nagi, bjaurybe!

Loganas brisdamas per kelius siekiančią žolę patraukė link priekinio lango:

– Stiklas!

Laikydamas laužtuvą už galo, prie pat kablo, užsimojo ir iš visų jėgų trenkė. Stambus metalinis spyglis perėjo kiaurai dvigubą stiklo paketą ir aplink pažiuro daugybė smulkių, žibančių šukių. Loganas užsimerkė ir prisidengė veidą ranka, kad apsaugotų nuo žyrančio stiklo.

Laužtuvas dunkstelėjo į lango rėmą.

Vis dar dengdamas veidą, jis apdaužė kraštus, kaip buvo mokytas įsibrovimo kursuose, kad nubrauktų viską, išskyrus pačias smulkiausias grūdinto stiklo šukes.

– Ko ten stovit, po velnių!

Policijos konsteblis Gregas Fergusonas nusviedė taraną ir nerangiai metėsi link lango, pilvu užgriuvo ant palangės ir mataruodamas kojomis, lyg išiktas priepuolio, ėmė ropštis

vidun. Jam nudribus ant grindų, pasigirdo dunkstelėjimas ir keli keiksmi.

– Oi...

Viena iš sumanesnių komandos narių prisispaudė nugara prie sienos, pritūpė ir sunėrė pirštus, kad padėtų visiems likusiems sulipti vidun. Tada ji pažvelgė į Loganą. Linktelėjo į savo pirštinėtas rankas.

– Seržante?

– Dėkui, bet palauksiu, kol jie viską apžiūrės.

– Kaip norit. – Ji apsisuko ir įsiropštė per išdaužtą langą.

Į mašiną grįžti nebebuvo prasmės, tad Loganas atsirėmė į BMW variklio dangtį ir ėmė raustis kišenėse, ieškodamas nesamų cigarečių. Keturios savaitės, dvi dienos ir... Kiek dabar valandų? Kelios minutės po pusės ketvirtos ryto... Aštuonios valandos. Neblogai.

Sulaikė kylantį žiovulį.

Viršuje pasigirdo nuleidžiamas tualetu vanduo, vos girdimas tarp šūksnių, klyksmų, lojimo ir šaižaus mažo vaiko verkimo. Nuostabu – dar daugiau popierizmo. Jei viskas vyks tokiu tempu, pasiseks, jei sugrįš namo prieš pietus. O tada laiko išvis beveik nebeliks...

Sumautas konsteblis Gatrias. „Gal galėtume persimesti pora žodžių, seržante?“

Vilką mini, vilkas čia.

Spardydamas žoles, jis priėjo prie Logano ir sužiuro į namą:

– Ar dar ilgai truksime, seržante? Nes aš...

– Jei neketini užbaigti šio sakinio „ketinu nupirkti visiems po sumuštinį su šonine“, geriau patylėk. Supratai?

Putlūs Gatrio skruostai nukaito:

– E... jo, tą ir norėjau pasakyti. Po sumuštinį su šonine. Tai, vadinasi, vėl grįžote prie mėsos?

– Susisiek su socialine tarnyba: reikia, kad kas nors paglobotų vaiką.

Viduje nugriaudėjo: „PADĖK TĄ PRAKEIKTĄ DAIKTĄ ATGAL!“ Tada per antro aukšto langą išlėkė nešiojamasis

televizorius, apgobtas stiklo šukių aureole. Televizorius režėsi į sodą, maždaug už metro nuo jų, ir duždamas katodinių spindulių vamzdis pikta pokštelėjo.

Loganas stuktelėjo Gatriui per ranką:

– Gal kiek pasitraukim.

Per antro aukšto langą išlėkė suaugęs vyras. Akimirka tarsi pakibo ore, apgaubtas miegamojo šviesos. O tada tęškėsi jiems po kojomis ant žemės bjauriai dunkstelėdamas ir trekstelėdamas.

Pauzė.

Nejudėjo. Tik suvaitojo ir neaiškiai nusikeikė.

– Jėzau... – Gatrius pritūpė greta sukniubusios žmogystos. – Ar viskas gerai? Nejudėk!

Vienas iš taktinio būrio komandos iškišo galvą per langą:

– Ar ten visi sveiki?

– Daugiau mažiau. – Loganas stovėjo, valydamasis delnus vieną į kitą. – Bili Dosonai, kvaily tu nelaimingas. Ir kada suprasi, kad narkotikais prekiaujančios mazgotės nemoka skraidyti?

– Uf... – Bilio veide dominavo barzda ir sukąsti dantys, akys išvirtusios, vyzdžiai išsiplėtę ir tamsūs. – Atrodo, susilaužiau koją...

– Pasisekė, kad ne sprandą nususukai. Nagi, sakyk, kiek gėrybių turi namuose?

– Kaip... aš... nesuprantu, apie ką kalbate.

– Vis tiek rasime. Tad gali sutaupyti visiems laiko.

– Aaaaa, koja... Ghem. Suprantat?

Loganas vėl stuktelėjo Gatriui.

– Baigęs kalbėti su socialine tarnyba, iškviesk greitąją.

Viršuje esantis konstebelis dar kartą pamojavo:

– Geriau dvi.

Loganas patraukė link namo, peržengdamas vaitojantį žmogų:

– Ir stebėk čia gulintį Bilį, juk nenorime, kad pasileistų bėgti ir susižeistų.

– Didžiąją dalį mėgino nuleisti į klozetą, bet jais apsinešė visa vonia. – Policijos konstebelis Fergiusonas mostelėjo į kadaise mėlynomis plytelėmis išklotą vonią, kuri dabar buvo nugulusi purvinai rudais milteliais. Tarp bakelio ir vonios voliojosi plastikinių pakelių ir lipnios juostos krūvelė, o dar daugiau jų, tik nepradraskytų, gulėjo ant purvino linoleumo.

Patalpoje trenkė aitriu amoniaku, nešvariu klozetu ir gėlių aromato gaivikliu... su sodriu, lakiu pokvapiu, nuo kurio Loganas sudirgo. Turbūt geriau per ilgai ten nestovėti ir nekvėpuoti tuo oru. Jis išėjo iš vonios, drauge išsitempdamas ir Fergiusoną, ir uždarė paskui save duris.

– Palik šitą teismo ekspertizei.

Fergiusonas nusitraukė nuo veido juodą šaliką, atidengdamas nemokšiška nuskustus ūsiukus.

– Klausyk, dėl to, kas įvyko prieš tai...

– Kai pamiršai pasiimti laužtuvą?

– E... joa. Klausyk, juk nebūtina to minėti, ką? Noriu pasakyti...

– Tai ką man sakyti, kai Finis paklaus, kodėl taip ilgai brovėmės į vidų, kad įtariamieji per tą laiką spėjo nuleisti į klozetą tris heroino plytas?

Konstebelis sužiuro į batus:

– Dėl techninių nesklandumų?

– Gregai, esi tikra bėda, juk žinai tai, ką?

Jis išsišiepė:

– Dėkui, seržante.

– Turbūt visai iš proto išsikrausčiau.

Loganas apsisuko ir pažvelgė pro baliustradą žemyn.

Aksominio rašto tapetai buvo apdriškę ir pūslėti, o dėmėta magnolijų spalva ne itin gelbėjo. Nudrožtas kilimas, išmargintas rudų dėmių, buvo pilnas gyvūno kailio gniutulų. Plikos lemputės. Miegamojo durys su gilia duobe atvėrė nykų interjerą.

Šiltame, pridvisusiame ore tvyrojo pažįstamas karčiai salsvas, prakaitu atsiduodantis kanapių kvapas. Tad buvo aišku, dėl ko taip išsiplėtė Bilio vyzdžiai.

– Kur likusieji?

Fergusonas parodė į miegamąjį su įdaužtomis durimis. – Ten du, vienas virtuvėje – parkrito ir prasiskėlė galvą į stalviršį, visiškai apsirūkęs, dar vienas kitame miegamajame... Na, du, jei skaičiuosi ir vaiką, ir...

– Vienas guli veidu į žemę priekiniame sode?

– Ketinau sakyti, vienas su antrankiais gale.

Loganas patraukė link artimiausio miegamojo:

– Na, atveskit jį.

– A...

Jis stabtelėjo, uždėjęs delną ant rankenos:

– Gregai, ką tu padarei?

– Čia ne aš! Tiesiog... Na, sugavome mėginantį sprukti per galinę tvorą ir Elen jau dėjo jam antrankius, kai šuo, tokio dydžio, kad dar *neteko* matyti, prasirovė pro krūmus. Tai mums kaip ir reikėjo dėti į kojas. Vos išnešėm sveikas *subines*. Palikom jį prirakinatą prie tos lauko džiovyklės.

– Viešpatie... – Loganas užsimerkė. Suskaičiavo iki dešimt.

– Seržante?

– Džiovyklės nepritvirtintos prie žemės, Gregai, jų strypas įkišamas į duobutę žemėje. Jam tereikia jį pakelti ir gali keliauti, kur nori! – Loganas atplėšė miegamojo duris.

Kamputyje spaudėsi moteris, vilkinti vien liemenėle ir suplėšytais džinsais. Plona kaip šakalys, vien alkūnės ir šonkauliai, įkritusios akys, spindinčios it poliruota anglis. Rankos suraštos už nugaros. Suskeldėjusios ir pablyškusios lūpos, dengiančios pageltonavusius dantis:

– Nieko mes nepadarėme!

Jai ant kelių sėdėjo mažas vaikas, tikrai ne daugiau nei trejų, vilkintis purviną pižamą su Benu Tenu. Viršutinė berniuko lūpa blizgėjo snarglio sidabru, o burna buvo išterliota kažkuo rudu.

Prie jų stovėjo vienas iš įsibrovimo komandos narių ir spaudė mobilųjį telefoną.

Loganas prasibrovė pro jį prie lango:

– Tikiuosi, kad ne „Twitter“ paskyrą naujini, Arči.

Apskritaveidis konsteblis nuraudo ir įsimetė telefoną į kišenę.

Loganas įsistebeilijo į galinį sodą. Tarp kerojančių augalų stovėjo žmogus, besigrumiantis su lauko džiovykle, saugomas juodo šuns, patruliuojančio aplinkui kelius siekiančioje žolėje. Šagis Vebsteris.

Elen bent jau užteko proto prirakinti jį prie strypo toje vietoje, kur tvirtinosi keturios atšakos.

Jis elgėsi gana *entuziastingai*... Tampė, traukė, keikėsi, mėginamas sulaužyti arba antrankius, arba džiovyklę, bet tik vis labiau painiojosi į purvinai geltoną skalbinių virvę. Didelė, bjauri musė, įkliuvusi į plastikinį voratinklį. Vyriškis pasivertė žemyn galva ir įsirėmė kojomis į džiovyklės atšakas.

Loganas atsidarė miegamojo langą:

– Jei nepasisaugos, išsinarins riešą.

Prie jo prislinko konsteblis Fergusonas:

– O jie nebūna iš protingųjų, ką?

– Ei, Šagi!

Vyras sustingo, tebekabėdamas žemyn galva.

– Baik. Tave jau sugavo.

Šuo liovėsi sukęs ratus, atsigrėžęs išsišiepė ir ėmė ant jų loti.

Konsteblis su mobiliuoju telefonu išdygo greta Logano:

– Eina sau... Na, ir dičkis tas šuva.

Pakilusi šakalio liesumo moteris už nugaros surakintomis rankomis petimi trenkėsi į Arči ir pargriovė jį ant Fergusono. Abu pareigūnai, susipainioję galūnėmis, keikdamiesi nuvirto ant miegamojo grindų.

Ji prasibrovė pro Loganą prie atviro lango:

– Šagi! Ištrauk tą daiktą iš žemės, asile tu neraliuotas!

Loganas sučiupo ją ir mėgino nutempti, bet ji kirto keliu.

Kirkšnyse plystelėjo verdantis aliejus, kuris subėgo jam tiesiai į pilvą, sulinko keliai. Loganas įsikibo nutriušusiais tapetais išklijuotos sienos. O, *Dieve*, koks skausmas.

– Šagi! TRAUK TĄ *SUPISTĄ* DŽIOVYKLĘ IŠ ŽEMĖS!

Kieme stovintis Šagis pagaliau ją suprato. Pritūpė, kiek leido prie išsišakojimo prikabinta ranka, kita ranka apėmė strypą ir

ištraukė jį iš žemės. Truputį susvirduliavo, apsisuko šimto aštuoniasdešimties laipsnių kampu ir šleptelėjo ant užpakalio, vėl susipainiojęs geltonoje plastikinėje virvėje.

– STOKIS, *SUPISTAS DEBILE TU!*

Loganas atsikrenkštė, sukando dantis, vėl čiupo moterį skeletą ir nusviedė ją ant lovos. Ši atšoko nuo čiužinio, nusirideno ir nukrito už kito krašto, dingo iš akių ir trinktelėjo.

Berņiukas pravirko, paburkūsiu rausvu veidu ėmė tekėti ašaros ir snargliai.

Konsteblis Fergiusonas pakilo ant kojų ir persisvėręs per langą užrėkė:

– GRĮŽTI ČIA, *ŠIKNIAU*, TU VIS DAR SUIMTAS!

– *Sušikti* bjaurybės policininkai! – Moteris nerangiai atsistojo.

– Iš akių likę tik siauri plyšeliai, apnuogintas dantų kapinynas, kraujas, srūvantis iš praskeltos lūpos. O tada ji puolė, atkišusi galvą it riebaluotą taraną.

Loganas nevikriai pasitraukė... ar bent jau mėgino pasitraukti.

Ji trenkė jam į pilvą. Skausmas nuvilnijo randais, giliai įsirėždamas į vidurius, išstumdamas iš krūtinės visą orą, o tada jie važėsi į miegamojo sieną ir nusirito ant kilimo. Jam beliko susiriesti iš skausmo ir stengtis neapsivemti. Beveik nepajuto, kaip ji aršiai suleidžia dantis į ranką per švarko medžiagą. Kaip dusliai trenkia kakta jam į dešiniąją ausį.

Ir tada atsitraukia klykdama:

– Paleisk mane, šlykštyne! Paleisk, blyn! **PRIEVARTAUJA!** Blyn... **PRIEVARTAUJA!**

Loganas praplėšė apsiašarojusią akį ir išvydo ją, puse metro iškilusią virš grindų ir mataruojančią kojomis. Už nugaros stovėjo Arčis, apšivijęs rankomis jai aplink liemenį ir iškėlęs į viršų.

– Nurimk!

– **PRIEVARTAUJA! PRIEVARTAUJA!**

Visą tą laiką vaikas nesiliovė klykęs.

6

– Kaip *kiaušai*? – Konsteblis Fergiusonas padavė Loganui dar vieną šaldytų bulvių maišelį iš gargaliuojančio šaldiklio. Virtuvėje trenkė kanapėmis ir įsisenėjusiais riebalais, virš viryklės esantis gartraukis buvo pasidengęs tamsiai ruda riebia plėvele.

Loganas, atsirėmęs į stalviršį, prispaudė maišelį prie skaudančio pilvo:

– Radote jį?

– Gal reikėtų nuvežti jus į ligoninę?

– Gregai, ar radote jį?

Konsteblio veidas susitraukė iš skausmo lyg vištos šikna.

– Na, čia tokia istorija ir...

– Tai leidot pabėgti, ar ne?

– Visai ne...

– Kodėl, po šimts, nepaskyrėt niekam stebėti galo? Juk *liepia* kam nors prižiūrėti galą!

– Bet...

– Dėl Dievo meilės, Gregai, gal pramiegojai sumautą rizikos įvertinimo ir planavimo susirinkimą? Du priekyje ir du gale, kad sugautų mėginančius pabėgti!

Konsteblis Gregas Fergiusonas nudelbė akis į batus:

– Atleiskite, šefe. Kažkaip viską pamiršau. Truputį...

– Truputį? Jis buvo prirakintas prie sumautos džiovyklės!

– Tiesiog... Namuose dabar sunkus metas, Džordis serga, Liza geria tabletes, atsikraustė jos motina... negaliu... – Persibraukė pirštu juodo multino džemperio apykaklę. – Negaliu